

„Ne, už nemůžu,“ odmítavě zvedl ruku. „Stejně bych to později nesnědl.“

„Dobře, jen to vyhodím a můžeme,“ vzala jsem obě krabice, abych je položila zpátky na pult, ale před tím jsem ještě zamířila ke koši vyhodit zbytek Brianovy pizzy.

A nestačila jsem se divit. Sotva byla krabice prázdná, objevila jsem v ní napsané telefonní číslo. Jen jeden pohled na slečnu za pultem a bylo mi okamžitě jasné, odkud vítr vane.

„Měla byste být s tím rozdáváním čísla opatrnější,“ položila jsem krabice před ni a zpříma se jí podívala do očí. „Nikdy nevíte, ke komu se nakonec dostane.“

Jako na povel ustoupila dál ode mě. Její podvědomí to vycítilo. Viděla to v mých očích. Nedokázala jsem své pocity ovládnout tak rychle, jak bych měla.

Už jsem slyšela, že žárlivá ženská je nejhorší. Ale přidej trochu obně a vznikne přímo vražedná kombinace.

„Sally, děje se něco?“ zavolal Brian ode dveří.

Přinutila jsem se potlačit zlo, které se ve mně vzpínalo a zračilo se i v mojí tváři.

„Ne, všechno v pořádku,“ vykouzčila jsem falešný úsměv.

Slečna nebyla natolik pohotová. Stále na mě zírala a balancovala nad propastí hysterického křiku. Ten výraz jsem znala dobře. Často jsem si pohled na něj užívala.

„Měla byste si odpočinout,“ navrhla jsem nahlas, aby to i Brian slyšel, „vypadáte trochu přepracovaně.“

Když neodpovídala, otočila jsem se na podpatku a krčíc rameny prošla kolem Briana, který mi stále přidržoval otevřené dveře.

„Co s ní bylo?“ zajímal se, zatímco jsme čekali na červené.

„Nevím,“ zalhala jsem. „Buď jsi ji dočista uhranul, anebo je prostě divná. Co já vím.“

„Zvláštní. Vypadala ustrašeně,“ mezi obočím se mu udělala ustaraná vráska. „Ty jsi jí něco říkala?“

„Proč? Myslíš, že jsem jí vyhrožovala zabitím?“ nadhodila jsem naoko vtípem.

Bohužel legrační na tom byl pouze tón, jakým jsem to řekla. *Já bych ji opravdu chtěla zabít, jen kvůli napsanému číslu na krabici. Co bude příště? Udělám to?*

„Ne, to ne,“ zasmál se, „ale...“

„Vážně se o ní budeme bavit a kazit si večer?“ S nadějí jsem se pokusila změnit téma. „Půjdeš zítra do školy, že?“

„A rozhovorem o škole si ho chceš zpříjemnit?“

Nesouhlasně jsem zavrtěla hlavou. „Jen jsem tě chtěla poprosit, aby sis dělal poznámky. Zítra odjízdim a vracím se až v neděli. Už jsem toho ve škole dost zazdila, takže bych nerada o něco důležitého přišla.“

„Jasně, není problém,“ přikývl. „A kam jedeš?“

„Bratr má oslavu narozenin,“ povzdychla jsem si.

„Proč tak sklesle? Je to oslava, ne pohřeb.“

„To bys musel vědět, jak taková oslava bratrových narozenin probíhá.“

„Je tam nuda?“ hádal.

„Kéž by. Spíš se tam někteří baví až moc.“

„A ty ne?“

„Ani ne. Vzhledem k tomu, že si ráda udržuji svůj vlastní osobní prostor.“

„Všiml jsem si,“ lehce povytáhl jeden koutek úst. „Teda až na některé výjimky.“

Při vzpomínce na Briana a jeho dnešní vstup do mého osobního prostoru jsem opět zčervenala ve tváři.

„Raději přidej do kroku,“ hlavou jsem kývla k zaplněnému vchodu CGV. „Jestli se tam přes ten dav dá vůbec dostat včas.“

„V tom bych neviděl problém,“ s úsměvem mě automaticky chytil za ruku.

Neohroženě vstoupil do davu a lidi mu jako zázrakem sami ustupovali z cesty. Ženský s klasickým pař pohledem a chlapi s náležitým respektem. V podstatě jsem se tomu ani nedivila. S přehledem všechny převyšoval a jeho široký hrudník by si s nimi poradil stejně dobře jako pluh s hromadou sněhu. Naštěstí nikdo nebyl natolik hloupý, aby mu zacláněl. Díky tomu bylo pro mě prodírání davem jako procházka po zrovna odmeteném chodníku.

Ta samozřejmost a lehkost, se kterou nás mezi nimi vedl, mě fascinovala. Žádné zpomalení ani zaváhání. Brian si byl sebou jako vždy jistý. Zřejmě jsem byla jediný kus ledu na jeho příliš snadné cestě. Teda, spíš už jen taková malá kostka, protože mě celkem úspěšně systematicky rozpouštěl.

„Dáš si popcorn?“ otočil se ke mně před stánkem s občerstvením. „Nebo něco k pití?“

„Jen colu, prosím,“ polkla jsem naprázdno.

Až teď jsem si uvědomila, jak mi při zírání na jeho široká záda vyprahlo v puse.

„Hned to bude,“ slíbil a pustil mou ruku, aby drze předběhl frontu.

Vyzbrojen *jen* svým úsměvem a nadpozemským vzhledem něco krátce prohodil se skupinkou holek, která měla být na radě.

Už jsem se ani nedivila, když vzorně jako jedna začaly přikyvovat na souhlas. Jako by vůbec nějaká normální ženská mohla Brianovi něco odmítnout.

„Jedna cola,“ s uličnickým pohledem mi podal kelímeček s logem kina.

Nevěřicně jsem zavrtěla hlavou. Už jsem ani nevěděla, jestli se nad tím pohoršovat nebo se spíš smát.

„Něco v nepořádku?“ zeptal se, když jsme prošli kontrolou lístků.

„Pouze se divím, že ti koupení těch lístků trvalo tak dlouho,“ mrkla jsem na jeden ze zmíněných lístků, abych našla číslo sedadla.

„Ve frontě to vypadalo jak na zájezdu domova důchodců,“ přiznal s ostychem.

„Chápu,“ ušklíbla jsem se.

A je to tu. Konečně jsem našla jeho Kryptonit. Hbité jazyky a ostré lokty našich starších spoluobčanů.

„Je tu něco k smíchu?“ všiml si mého chichotání, přestože jsem od něj odvracela hlavu.

„Ne, vůbec ne,“ ujistila jsem ho nepřesvědčivě.

Neschopna zbavit se úsměvu jsem sestupovala po schodech kinosálu a hledala naše místa.

„Tady!“ zavolal za mnou Brian tlumeně.

Otočila jsem se a kriticky pohlédla na červenou dvojsedačku.

„Jako vážně?“ káravě jsem nadzvedla obočí.

„Jeden narušitel v osobním prostoru bohatě stačí, ne?“ pobídl mě, abych si sedla první.

„Až po tobě,“ neubráníla jsem se úšklebku.

Raději budu sedět u uličky.

Když se po chvilce váhání konečně posadil, obezřetně jsem zasedla vedle něj.

Naklonil se ke mně a já celá ztuhla.

„Uvolni se. Já tě přece neukousnu,“ broukl mělce.

Polkla jsem naprázdno a s rádoby klidným výrazem k němu otočila hlavu.

I v přítmí kina měl na mě jeho pohled hrůzu nahánějící vliv. Marně jsem hledala slova. Ta napjatá atmosféra mezi námi se stále prodlužovala.

„Už to začíná,“ vysvobodil mě Brian, když poslední světla v kinosále pohasla.

Vděčně jsem se opřela a s předstíraným zájmem upnula svůj pohled k plátnu.

Vlastně jsem ani nevěděla, o čem ten film byl. Minulý týden jsem ve škole, v jedné nudné hodině informatiky, sporadicky

brouzdala po netu a mrkla, co zrovna dávali v kině. Detektivky mám ráda, takže mi ta informace utkvěla v paměti.

Ale už po pár minutách mě napadlo, že se asi někdo sekl v určení žánru, protože s detektivkou to mělo společného jen hlavní postavu detektiva.

Takový Columbo, který si na blbého jen nehrál, ale opravdu byl. Od začátku jasná vražedkyně si ho vodila jako pejska na vodítku. Typický chlap.

Pokradmu jsem se podívala na Briana. Soustředěně usrkával colu a sledoval dění na plátně.

Jeniffer, jak se ta ženská jmenovala, zrovna předváděla hluboký předklon nad pracovním stolem. Naprosto nesmyslný, ale z její strany dobře promyšlený počin. Div, že si na něj rovnou nelehla. Jestli bude takhle leštit každý nábytek, tak komparsistka hrající uklízečku trochu postrádala význam.

Jeniffer, vědoma si detektivova nervózního poposednutí, pomalu vstala ze židle a začala obcházet stůl. Prsty s dokonalou manikúrou při tom lehce přejížděla po okraji mahagonové desky stolu. Pravidelné klepání jejích vysokých podpatků se neslo chabě osvětlenou pracovnou.

„Pokud nemáte další otázky, ráda bych si šla zaplavat do bazénu,“ zanotovala a otevřela dveře na chodbu.

Detektiv ještě chvíli otálel, než sebral složku s fotografiemi z místa činu. *Nenápadně* si ji přidržel před rozkrokem a svižně vyrazil přes pracovnu.

„Až po vás, detektive,“ zády se opřela o zárubeň dveří, aby mu jakože udělala prostor. „Tedy pokud se nechcete připojit?“ chytla ho, když procházel, za paži.

„Snažíte se mě svést?“ položil po dlouhé odmlce zbytečnou otázku.

„Já?“ laškovně nadzvedla obočí a poukázala na složku, kterou se snažil zamaskovat vzdouvající se poklopec kalhot. „To vy

vypadáte, že potřebujete pomoc,“ odpoutala se zády ode dveří, aby mu byla blíž. „A jak už jsem řekla: S mou pomocí můžete počítat.“

Detektiv pustil složku a narazil ji zády na zeď, div jí nevyrazil dech.

Stříh a už se váleli polonazi v pracovně po stole. *Neee!* Tohle jsem opravdu nepotřebovala vidět. A už vůbec ne, když vedle mě seděl Brian.

Najednou jsem nevěděla, kam s očima. Nutila jsem se sledovat, jak to do ní na tom stole pere a ona vzdychá jako o život. Bála jsem se zabloudit očima Brianovým směrem.

Jeho ruka se jako na povel dotkla té mé. Podivně mě zamrazilo. Každý chloupek na mém těle zelektrizoval. Než si to stihl mozek přebrat, automaticky jsem k němu otočila hlavu.

Díval se přímo na mě. V očích nevyslovenou otázku: *Co tady ksakru ještě děláme? Proč sledovat něco, co můžeme dost dobře dělat sami?*

Jenže já tohle nemohla. Oheň ve mně se těm neznámým pocitům bránil. Ten jasný nesouhlas v mé hlavě jsem nedokázala umlčet a už vůbec ne ignorovat.

„Promiň,“ hlesla jsem pouze, když jsem se překotně začala zvedat.

Musela jsem ven. Jako by se v mém nitru právě odehrávala třetí světová.

„Sally!“ volal za mnou. „Počkej!“

Přes dunění hudby a to nekonečné vzdychání jsem ho téměř neslyšela.

Spěšně jsem vyběhla po slabě osvětlených schodech kinosálu do tmavé chodby.

Jeho ruka mě pevně chytla za paži, a než jsem stihla zareagovat, přišpendlil mě vlastním tělem ke zdi.

Jen ztěžka jsem popadala dech. Jako bych místo pár metrů uběhla několik kilometrů. Div mi moje zběsile bušící srdce nevyskočilo z hrudníku.

Sklonil se ke mně tak, že se naše čela dotýkala.

„Proč mi utíkáš?“ zašeptal stejně udýchaně.

V té tmě jako by se vzájemná přitažlivost ještě prohloubila. Téměř bolestě jsem vnímala, jak se každá část mého těla napínala, aby se k tomu jeho ještě více přimkla. Oheň se tomu pocitu bránil, ale zeď za mými zády nedávala možnost úniku. Ten vnitřní boj mě ničil. Ale ještě víc mě mučila tenká vrstva oblečení, která ještě stále oddělovala naše těla. Cítila jsem jeho přerývaný dech na své tváři. Byl tak blízko mých rtů, až se potlačovanou touhou rozechvěly.

Mezi rty mu proniklo mučivé vzdychnutí a bez zábran se přitiskl k mým. Bral si mě dlouhými tvrdými polibky a já se tomu zcela poddávala. Prsty jsem mu zajela do vlasů ve snaze přitisknout si jeho ústa ještě blíž. Ani jsem si nevšimla, že sevření jeho paží povolilo, když mě pevně chytil za obě pülky a vysunul po zdi výš.

Obtočila jsem stehna kolem jeho boků, jako by moje tělo samo vědělo, jak dál. Zklamaně jsem zakňourala, když se naše rty oddělily. Místo toho se Brian sklonil a přísál se na můj krk. Jeho rty palčivě putovaly dolů po mé šíji. Prohnula jsem se v zádech a z hrdla se mi vydral hlasitý sten, který zanikl v dráždivém vzdychání z filmu.

Ten žár v mém nitru mě mučil. Ale bylo to nejpříjemnější mučení, jaké bych si kdy mohla představit. Bylo nemožné si při tom udržet jasnou a soustředěnou mysl. Moje tělo si dělalo, co chtělo, jako bych ho už nemohla ovládat. Poslední racionálně uvažující část v mém mozku zuřivě šlapala na brzdu, ale ta byla dnes mimo provoz.

Brian vsunul jednu ruku mezi nás a rozepnul zip mých kalhot.

Ach, můj bože! My to vážně uděláme!

Obrovská vlna vzrušení mnou projela tak nečekaně, že se mi prsty samovolně zatnuly do jeho paží.

Ale Brian nepřestával. Jako by se ani on nemohl zastavit. Vyhledal mé rty a zároveň mi vsunul svou ruku pod kalhotky. Zkušeně začal pohybovat prsty a rozehrál ve mně takovou škálu pocitů, o jejichž existenci bych ještě před minutou zcela jistě pochybovala.

Měl mě naprosto ve své moci. Vzpínala jsem se proti jeho ruce a vášnivě mu polibky vracela. Cítila jsem, že jsem blízko něčeho velkého a úžasného. Nevěděla jsem, co to je, ale byla jsem rozhodnutá to zjistit. Byla jsem jako skokan, procházející se po okraji propasti. Věděl, že tam je, aby skočil. Ale co když při tom nezraní jen sebe? Co když ta malá tečka na dně byla člověk, na kterém shodou náhod přistane?

„Proč nic neříkáš?“ matně jsem si uvědomila, že děj filmu pokračoval.

Jediný, kdo teď v tomhle kinosále vzdychal jako o život, jsem byla já.

„A je potřeba o tom mluvit?“ divila se Jeniffer.

V tom vyrušení jsem si uvědomila, že se oheň už nevzpínal. Proudil mnou jako čistá energie, připravená na okamžité použití. Měla bych to utnout, ale nedokázala jsem donutit své tělo, aby si tu slast samo upřelo. Už nebylo moje. Zcela Brianovi propadlo.

Snažila jsem se s tím bojovat. Ve snaze chránit ho, jsem upnula své myšlenky zpět k filmu hrajícímu v kinosálu. Potřebovala jsem upustit páru. Nechat tu energii uniknout.

Když se z kinosálu ozval křik. Okamžitě jsem věděla, že nepatřil k filmu.

Brian, to pochopil asi jenom o sekundu dvě později. Spěšně vytáhl ruku z mých kalhot a nechal moje vzrušením rozklepané nohy nejistě stoupnout na zem. Úzkou uličkou kolem nás začal proudit hysterický dav lidí. Ale Brian mě nepouštěl. Ještě stále jsem stála schoulená mezi zdí a jeho náručí. Spěchající lidé do nás naráželi, ale on se ani nehnul. Cítila jsem, jak zatínal svaly a nastavoval jejich náhodným úderům svoje široká záda.

Netrvalo dlouho a ze stropu se spustil umělý déšť, který ten dav ještě popohnal. Takže než jsme stačili dočista promoknout, stáli jsme v té chodbičce zase sami.

„Jsi v pořádku?“ odhrnul mi mokré prameny vlasů z obličeje.

Když jsem mlčky přikývla, poodstoupil a podíval se za roh do kinosálu.

Věděla jsem, co viděl. Tu spoušť, zkázu. Hořet začalo plátno a teď už by měl požár dohasínat asi v polovině hlediště. Žádná oběť. Věděla bych o tom, kdyby ano.

Brian tam stále stál jako uhranutý. Jeho čelist byla pevně zatnutá, když se ke mně konečně otočil. Z toho pohledu až mrazilo. Jenže on nemohl vědět, že je to moje vina.

Přesto jsem provinile uhnula očima. „Asi bychom měli jít.“

Zasmušile přikývl. „Počkej na mě venku. Jen se ujistím, že tam nikdo nezůstal.“

Než jsem ho stačila zadržet, zmizel v kinosálu. Oheň už dohasínal, nic se mu nemohlo stát. Snad.

Ještě chvíli jsem váhala. Nějak jsem si náš další rozhovor nedokázala představit. Ne potom, co se tady mezi námi stalo. Spěšně jsem si zapnula rozepnutý zip a vyrazila ven jako o život. Venku se zatím strhlo peklo. Celé kino bylo evakuováno, takže to na ulici vypadalo jako na rockovém koncertu. Teda až na ty hasiče.

Rychle jsem se prodírala mezi lidmi. A když se konečně dav trochu rozestoupil, dala jsem se do běhu.